

Sygn. akt X GC 502/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Grzegorz Urbanik
Protokolantka:	sekretarz sądowy I. S.

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2017 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa: Grupa (...) S.A. w K.

przeciwko: (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. na rzecz powódki Grupa (...) S.A. w K. kwotę 1.268,35 zł (tysiąc dwieście sześćdziesiąt osiem złotych i trzydzieści pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami (od 1 stycznia 2016 r. liczonymi z odsetkami ustawowymi za opóźnienie) od kwot:

- 776,10 zł (siedemset siedemdziesiąt sześć złotych i dziesięć groszy) od dnia 25 stycznia

2014 r. do dnia zapłaty,

- 492,25 zł (czteryście dziewięćdziesiąt dwa złote i dwadzieścia pięć groszy) od dnia 19 lutego 2014 r. do dnia zapłaty,

2. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

3. zasądza od powódki na rzecz pozwanej koszty procesu w kwocie 1.881,84 zł (tysiąc osiemset osiemdziesiąt jeden złotych i osiemdziesiąt cztery grosze).

Sygn. akt X GC 502/16

UZASADNIENIE

Sprawa została rozpoznana w postępowaniu zwykłym

Powódka Grupa (...) spółka akcyjna z siedzibą w K. (dalej również Grupa Azoty lub też Zakłady (...)) wniosła do tutejszego Sądu pozew przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (dalej również (...) lub też Terminal) o zapłatę kwoty 13. 422,79 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwot: 12.438,30 zł od dnia 25 stycznia 2014 roku; 984,49 zł od dnia 19 lutego 2014 roku oraz kosztami postępowania. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że strony prowadziły współpracę polegającą na świadczeniu przez (...) za wynagrodzeniem m.in. usług przechowywania i konfekcji towarów oraz opakowań. Powódka wskazała, że w wyniku przeprowadzonych na przełomie 2013/2014 roku inwentaryzacji potwierdzono niedobór worków typu B. – B. o łącznej wartości 12.438,30

zł, na którą składał się: niedobór opakowań B. – B. 500 kg w ilości 47 sztuk o wartości 587,50 zł, przy czym niedobór w ilości 20 sztuk został uznany za ubytek naturalny i jako taki zdjęty z magazynu, pozostały niedobór w ilości 27 sztuk o wartości 337, 50 zł jako przekraczający dopuszczalne ubytki uznano za zawiniony i postanowiono obciążyć jego kosztami pozwaną; niedobór opakowań B. – B. 750 kg w ilości 1.011 sztuk o wartości 14.103, 45 zł przy czym niedobór w ilości 175 sztuk został uznany za ubytek naturalny i jako taki zdjęty ze stanu, pozostały niedobór w ilości 836 sztuk o wartości 11.662,20 zł uznano za zawiniony i postanowiono obciążyć jego kosztami pozwaną; niedobór opakowań B. – B. 1000 kg w ilości 48 sztuk o wartości 1.238,40 zł, przy czym ubytek w ilości 31 zł uznany za ubytek naturalny i jako taki zdjęty ze stanu, pozostały niedobór w ilości 17 sztuk o wartości 438,60 zł uznano za zawiniony i postanowiono obciążyć jego kosztami. Powódka podała, że w związku z tym wystawiła notę obciążającą pozwaną na powyższą, łączną kwotę. Powódka wskazała także, że w wyniku przeprowadzonych inwentaryzacji stwierdzono, że w wyniku nieodpowiedniego magazynowania worków zostały one zabrudzone w sposób uniemożliwiający ich wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem, co spowodowało konieczność zlecenia wykonania usługi czyszczenia i poniesienia kosztów z tym związanych w kwocie 984,49 zł. Powódka wskazała, że mimo wezwania do zapłaty oraz zawiadomienia do próby ugodowej pozwana nie uregulowała należności wynikających z not obciążeniowych.

W dniu 27 stycznia 2016 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (sygn. akt X GNc 2351/15).

Pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniosła sprzeciw od przedmiotowego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania. Pozwana przyznała, że strony prowadziły współpracę w zakresie składowania towarów, która to zakończona została wraz z wykonaniem zlecenia, które przewidywało zakończenie realizacji w dniu 29 maja 2013 roku. Pozwana wskazała, że na początku września 2013 roku strony prowadziły korespondencje mailową dotyczącą ustalenia bilansu użytych opakowań, czego podsumowaniem była wiadomość pracownika powódki, w której wskazuje ona właściwy do zwrotu stan opakowań o ładowności 750 kg, nie wskazując na pozostałe opakowania objęte pozwem. Pozwana podała, że w dniu 9 września 2013 roku pracownik ten powiadomił pozwaną, że w dniu następnym opakowania o ładowności 750 kg zostaną odebrane przez przedstawiciela firmy Zakład Produkcyjno – Handlowy (...), w konsekwencji czego opakowania te zostały wydane przedstawicielowi wskazanego przedsiębiorstwa i zgodnie z wolą odbierającego nie zostały przeliczone. Powódka wskazała, że brak ilościowy 1.000 sztuk opakowań objawiłby się w braku około 4 palet ładunku (ok. 1/5 spodziewanego ładunku), budzi natomiast wątpliwości, iż w przypadku takiego braku nie dostrzegłby go zawodowy kierowca a w konsekwencji nie dokonał przeliczenia.

Pozwana zaprzeczyła aby była odpowiedzialna za ubytki dotyczące opakowań 500 kg oraz 1000 kg wskazując, że powódka nie odebrała tych opakowań, a nawet nie wniosła o ich wydanie. Pozwana wskazała, że braki ilościowe zostały stwierdzone dopiero w dniu 31 grudnia 2013 roku przez komisję inwentaryzacyjną powódki, której posiedzenie odbyło się w K., a dokument z tego posiedzenia sporządzony został niemal 4 miesiące po zakończeniu współpracy między stronami. Pozwana wskazała, że opakowania te (500 kg oraz 1.000 kg) nadal znajdują się w jej magazynie, z uwagi na to, że powódka nigdy nie wniosła o ich wydanie, natomiast pismem z dnia 23 lutego 2016 roku pozwana poinformowała powódkę o ich posiadaniu i wezwała do ich niezwłocznego odebrania.

Pozwana wskazała, że opakowania składowane były w stanie, w jakim zostały dostarczone tj. na fabrycznych paletach, bez ingerencji w ich zawartość, natomiast zabrudzenia dotyczyły jedynie wierzchniej warstwy palet, które nie zostały wyposażone w folie ochronną ani przez producenta ani przez powódkę. Pozwana podniosła, że zabrudzenia były skutkiem zbyt długiego okresu składowania opakowań i niedokonywania załadunków. Pozwana zarzuciła, że to powódka zwlekała z odbiorem należących do niej opakowań ponad 3 miesiące co wraz z ich nieodpowiednim zabezpieczeniem jest wyłącznym, zawinioną przyczyną ich zabrudzenia.

W piśmie z dnia 13 maja 2016 roku (k. 73 – 76) powódka odniosła się do twierdzeń pozwanej zawartych w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Powódka wskazała, że zgodnie z przedłożonymi przez pozwaną dokumentami (w tym dokumentem WZ oraz specyfikacją wysyłkową) łączna waga odebranego w dniu 10 września 2013 roku ładunku wynosiła 7.960 zł, natomiast biorąc pod uwagę właściwości opakowań typu 750 kg w tym ich wagę (1,6 kg) ładunek ten powinien ważyć uwzględniając wagę palet ok. 9.740,80 kg, zaś przy uwzględnieniu minimalnej wagi opakowania około 9.452,65 zł.

Powódka podała, że postawa pozwanej jest niekonsekwentna, gdyż z jednej strony twierdziła ona, że wszystkie worki otrzymane od powódki zostały jej wydane wraz z towarem lub zwrócone jako puste, zaś po wytoczeniu powództwa wskazuje, że opakowania 500 kg oraz 1.000 kg znajdują się w jej magazynie. Powódka wskazała, że pozwana nie potrafi racjonalnie wytłumaczyć niedoborów ilościowych opakowań przechowywanych w swoim magazynie.

Powódka podniosła, iż to pozwana odpowiada za zabrudzenie worków, gdyż była ona zobowiązana do usług towarzyszących, niezbędnych celem należytego wykonania usługi głównej, do których należy również przechowywanie worków. Strona zaprzeczyła, aby zabrudzenie opakowań było efektem niewłaściwego zabezpieczenia towarów przed działaniem czynników zewnętrznych jak również zbyt długiego okresu składowania. Powódka podała, że opakowania te zostały przekazane w stanie wydanym przez producenta, ponadto pozwana nigdy nie wносиła zastrzeżeń co do sposobu zapakowania i zabezpieczenia worków.

W piśmie z dnia 30 maja 2016 roku (k. 88) pozwana zakwestionowała wyliczenia powódki wskazując, że worki typu B. – B. charakteryzują się różnym wykonaniem, w szczególności różnią się wymiarami. Pozwana wskazała, że nawet w obrębie tego samego worka 750 kg jego masa własna może być odmienna, w zależności od sposobu wykonania czy wymiarów podstawy oraz części zsykowej. Podniosła także, że dokument – świadectwo jakości dla worka o ładowności 750 kg jest wątpliwy, gdyż podmiot który go wystawił nie ma w swojej ofercie worków tego typu. Powołując się dokumenty związane z obsługą innego klienta, pozwana wskazała, że skoro waga jednego worka typu 600 kg wynosi 1 kg to waga worka 7.500 kg wynosi ok. 1,25 kg nie natomiast jak twierdzi powódka 1,6 kg.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Grupa (...) spółkę akcyjną z siedzibą w K. oraz (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. łączyła współpraca gospodarcza w ramach której pozwana rozładowywała, składowała – przechowywała a następnie przeładowywała dostarczone jej towary na statki i samochody. Strony ustalały telefonicznie bądź mailowo datę wysyłek towarów na terminal, następnie powódka podawała datę załadunków, którą to datę pozwana potwierdzała deklarując gotowość do wykonania usługi.

Opakowania były dostarczane przez Zakłady (...), w tym typu B. – B. o ładowności 500 kg, 750 kg oraz 1.000 kg dostarczone zostały w kwietniu 2013 roku.

W ramach współpracy co najmniej raz w miesiącu było realizowane zlecenie Zakładów (...), w tym celu na bieżąco były wykorzystywane dostarczane worki.

Dowód:

- zeznania świadka J. F. k. 94,
- zeznania świadka P. B. k. 96,
- zeznania świadka R. S. k. 95.

Dostarczone Terminalowi palety składowane były na rampie przeładunkowej przy magazynie na wolnym powietrzu. Był to normalny sposób składowania, obok miejsca gdzie następowała konfekcja. Zakłady (...) nie składały uwag co do sposobu przechowywania.

Paleta z opakowaniami jest zabezpieczona. Część palet była zabezpieczona poprzez kaptur, natomiast część była ofoliowana. Palety składowane były w takim stanie w jakim dostarczone zostały przez Zakłady (...).

Dowód:

- zeznania świadka R. S. k. 95,
- zeznania świadka P. B. k. 97,
- zeznania świadka A. C. k. 98.

Grupa Azoty dokonała obliczenia stanu niedoborów opakowań typu B. - B. 750 kg poprzez zestawienie informacji o tym ile worków zostało dostarczonych do (...) z informacją ile worków zostało załadowanych na statki i samochody, uzyskując w ten sposób informacje ile opakowań powinno znajdować się na terminalu.

W dniu 6 września 2013 roku poprzez wiadomość mailową pracownik Grupa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w K. – J. F. skontaktował się z pracownikiem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. Z. B. przedstawiając zestawienie dotyczące opakowań B. – B. 750 kg, zgodnie z którym stan opakowań powinien wynosić 5.763 sztuki.

Następnie w dniu 9 września 2013 roku poprzez wiadomość mailową pracownik Grupy Azoty R. S. poinformował pracowników (...), że w dniu 10 września 2013 roku przedstawiciel firmy (...) odbierze od spółki pozostałą ilość opakowań B. - B. 750 kg w ilości 5.763 sztuki.

Zakład Produkcyjno Handlowy (...) w K. miał dokonać wymiany wkładek we wskazanych opakowaniach.

Dowód:

- korespondencja mailowa k. 36-37,
- zeznania świadka J. F. k. 94,
- zeznania świadka R. S. k. 95,
- zeznania świadka P. B. k. 97,
- zeznania świadka A. C. k. 98,
- zeznania świadka J. K. k. 139,
- zeznania świadka Z. B. k. 175.

W dniu 10 września 2013 roku odbierający opakowania typu B. – B. 750 kg M. M. stwierdził, że są one zabrudzone.

W tym samym dniu wystawiono dokument WZ zgodnie z którym w tym dniu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wydała M. M. worki B. – B. 750 kg w ilości 5.763 sztuk. Na dokumencie znalazła się adnotacja, że odebrano bez przeliczania 20 palet zabrudzonych worków.

W specyfikacji wysyłkowej wskazane zostało, że transport przed załadowaniem ważył 14.760 kg natomiast po załadowaniu 22.720 kg. Ładunek ważył 7.960 kg.

M. M. był pracownikiem przewoźnika, któremu zlecono przewóz, nie był on pracownikiem firmy (...).

Dowód:

- WZ k. 38,
- specyfikacja wysyłkowa k. 39,

- plan załadunku k. 40,
- zeznania świadka P. B. k. 97,
- zeznania świadka R. S. k. 95.

Po dotarciu transportu do firmy (...) stwierdzono niedobory opakowań B. - B. o ładowności 750 kg, o którym to niedoborze podmiot ten poinformował Zakłady (...). Stwierdzono również, że dostarczone opakowania są zabrudzone.

J. K. przekazał tę informację Zakładom (...), które zdecydowały się zlecić jemu wyczyszczenie opakowań. Zabrudzenia opakowań polegały na rozwijaniu się na nich glonów, były czarne – zabrudzone piachem

Dowód:

- zeznania świadka J. F. k.94,
- zeznania świadka R. S. k. 95,
- zeznania świadka J. K. k. 139.

W dniu 11 września 2013 roku przeprowadzona została inwentaryzacja w wyniku której stwierdzono, że na magazynie (...) nie znajdują się żadne sztuki opakowań B. - B. 500 kg S. (wkładka wszyta), opakowań B. - B. 750 kg (...) standard oraz opakowań B. – B. 1.000 kg S. F. L..

W skład komisji inwentaryzacyjnej weszli: starszy referent do spraw inwentaryzacji P. K. oraz referent do spraw inwentaryzacji G. G.. Dokument został również podpisany przez pracownika (...) P. B. i opatrzony pieczęcią (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S..

Dowód:

- spis k. 77,
- zeznania świadka J. F. k. 93-94,
- zeznania świadka R. S. k. 95,
- zeznania świadka P. B. k. 97.

W dniu 13 września 2013 roku J. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Zakład Produkcyjno Handlowy (...) wystawił G. (...) fakturę tytułem wymiany wkładek PE w opakowaniach B. – B. 750 kg za 4.752 sztuki na łączną kwotę 25.893,17 zł.

W tym samym dniu J. K. wystawił fakturę tytułem czyszczenia opakowań B. – B. 750 kg za 4.002 sztuki na łączną kwotę 984, 49 zł.

Dowód:

- faktury k. 20-21,
- zeznania świadka J. K. k. 139v.

W dniu 31 grudnia 2013 roku w K. spisany został protokół z posiedzenia podkomisji inwentaryzacyjnej w sprawie rozliczenia różnic inwentaryzacyjnych opakowań w punktach handlowych na terenie kraju stwierdzonych w magazynie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S.. W protokole wskazano, że inwentaryzacja opakowań przeprowadzona w dniu 11 września 2013 roku wykazała niedobory: opakowań B. – B. 500 kg S. (wkładka

wszyta) w ilości 47 sztuk o wartości 587,50 zł; opakowań B. – B. 750 kg S. med. S. standard w ilości 5.763 sztuki o wartości 80.396,05 zł; B. – B. 1000 kg S. F. L. w ilości 48 sztuk o wartości 1.238,40 zł. We wnioskach wskazane zostało, że niedobory rozliczone zostaną w ten sposób, iż:

- niedobór opakowań B. – B. 500 kg: 20 sztuk uznano za ubytek naturalny i jako taki zdjęty z magazynu, pozostały niedobór – 27 sztuk o wartości 337,50 zł uznano za zawiniony i obciążono nim Terminal.;

- niedobór opakowań B. – B. 70 kg w ilości 5.763 sztuk o wartości 80.396,05 zł uznano za niedobór wynikający wskutek przekazania opakowań do Zakładu Produkcyjno Handlowego (...) w celu wymiany wkładki PE w dniu 10 września 2013 roku. Rzeczywisty niedobór 1.011 sztuk o wartości 14.103,45 zł został ujawniony dopiero w Zakładzie Produkcyjno Handlowym (...) w wyniku zgłoszenia, że jest duża rozbieżność pomiędzy ofertą deklarowaną przez Zakłady (...) do wykonania usługi, a wykonaną usługę. W protokole wskazane zostało, że za niedobór odpowiada (...). Niedobór w ilości 175 sztuk uznano za niezawiniony i jako taki zdjęty ze stanu ewidencji, natomiast pozostały niedobór w ilości 836 sztuk o wartości 11.662,20 zł uznano za zawiniony i postanowiono obciążyć nim spółkę.;

- niedobór opakowań B. – B. 1.000 kg w ilości 48 kg o wartości 1.238, 40 zł rozliczono w ten sposób, że ubytek w ilości 31 zł uznano za ubytek niezawiniony i jako taki zdjęty ze stanu ewidencji, pozostały niedobór w ilości 17 sztuk o wartości 438,60 zł uznano za zawiniony i postanowiono obciążyć jego kosztami pozwaną.

Dowód:

- protokół (...).

W dniu 10 stycznia 2014 roku Grupa Azoty wystawiła (...) notę obciążeniową tytułem niedoborów inwentaryzacyjnych na kwotę 12.438,30 zł z terminem płatności ustalonym do dnia 24 stycznia 2014 roku.

W dniu 4 lutego 2014 roku G. (...) wystawiła (...) notę obciążeniową tytułem usługi czyszczenia worków w związku z ich nieodpowiednim magazynowaniem na kwotę 984,49 zł z terminem płatności ustalonym do dnia 18 lutego 2014 roku.

Dowód:

- noty obciążeniowe k. 16-17.

W piśmie z dnia 30 stycznia 2014 roku (...) poinformowała Zakłady (...) o odesłaniu noty obciążeniowej z dnia 10 stycznia 2014 roku bez księgowania. W piśmie wskazano, że wszystkie worki, które otrzymała zostały wydane z towarem albo zwrócone, natomiast upoważniony przez G. (...) odbiorca pustych worków nie zgodził się na ich przeliczenie przed załadunkiem.

W piśmie z dnia 17 kwietnia 2014 roku (...) poinformowała Zakłady (...) o odesłaniu not księgowych bez ich księgowania. Terminal wskazał, że podtrzymuje swoje stanowisko zawarte we wcześniejszych pismach.

Dowód:

- pismo pozwanej k. 15,
- pismo pozwanej k. 79.

Pismem z dnia 23 lutego 2016 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. poinformowała Grupa (...) spółkę akcyjną z siedzibą w K., że opakowania typu B. - B. 500 kg (47 sztuk) oraz 1.000 kg (48 sztuk) znajdują się na magazynie spółki, gdyż nie zostały przez powódkę odebrane. Pozwana spółka wezwała powódkę do niezwłocznego odebrania wskazanych opakowań.

Dowód:

- pisma pozwanej k. 41-44,
- zeznania świadka Z. B. k. 174.

W specyfikacji opakowania sporządzonej przez Zakład Produkcyjno Handlowy (...) wskazane zostało, że worek typu B. – B. o ładowności 750 kg waży średnio 1,60 kg.

Opakowania typu B. – B. o takiej samej ładowności (500 kg, 750 kg oraz 1000 kg) mogą mieć różne wymiary i różną wagę.

W dniu 29 kwietnia 2016 roku wystawiony został konosament, zgodnie z którym waga transportu przed załadowaniem 2.764 sztuk opakowań typu B. – B. 600 kg wynosiła 1 658 400 kg, natomiast po załadowaniu 1 661 164 kg.

Dowód:

- specyfikacja opakowań k. 78,
- specyfikacja k. 89-90,
- dokument k. 91,
- zeznania świadka A. C. k. 98.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

W rozpoznawanej sprawie powódka domagała się od pozwanej należnego jej odszkodowania w związku z nienależytym wykonaniem zobowiązania skutkującym szkodą w postaci utraty części magazynowanych opakowań stanowiących własność powódki oraz doprowadzeniu do zabrudzeń części opakowań uniemożliwiających ich wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem bez uprzedniego ich oczyszczenia.

Zgodnie z art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że wykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania można dochodzić wówczas, gdy strony łączył umowny stosunek zobowiązaniowy. Odpowiedzialność kontraktowa znajduje bowiem zastosowanie w stosunkach między wierzycielem i dłużnikiem, którzy są stronami określonego stosunku zobowiązaniowego. Przesłankami odpowiedzialności kontraktowej są więc niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, będące następstwem okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność, szkoda po stronie wierzyciela i związek przyczynowy między zdarzeniem w postaci niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania a szkodą.

Ciężar dowodu istnienia wyżej wymienionych przesłanek, aktualizujących odpowiedzialność z art. 471 k.c., istnienia związku przyczynowego oraz powstania szkody, w świetle art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu, jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne. Musi on zatem najpierw udowodnić istnienie ważnego zobowiązania o określonej treści, w stosunku do którego czyni dłużnikowi zarzuty jego naruszenia. W dalszej zaś kolejności winien wykazać pozostałe przesłanki odpowiedzialności kontraktowej (szkodę, jej spowodowanie nienależytym wykonaniem zobowiązania, związek przyczynowy).

Podkreślić także należy, iż w myśl art. 355 § 1 kc dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność). Należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego

działalności gospodarczej określa się natomiast przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności (art. 355 § 2 kc).

Zawartą pomiędzy stronami umowę Sąd zakwalifikował jako umowę o świadczenie usług (art. 750 k.c.), do której należy stosować odpowiednio przepisy o zleceniu. Zgodnie z treścią art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. W myśl natomiast art. 735 § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. W zakresie magazynowania przez pozwaną towarów powódki, które następnie miały być przedmiotem właściwych usług świadczonych przez pozwaną umowa zawarta pomiędzy stronami wykazuje cechy umowy przechowania, uregulowanej w art. 835 kc, zgodnie z którym przez umowę przechowania przechowawca zobowiązuje się zachować w stanie niepogorszonym rzecz ruchomą oddaną mu na przechowanie. Zgodnie z art. 836 kc jeżeli wysokość wynagrodzenia za przechowanie nie jest określona w umowie ani w taryfie, przechowawcy należy się wynagrodzenie w danych stosunkach przyjęte, chyba że z umowy lub okoliczności wynika, iż zobowiązał się przechować rzecz bez wynagrodzenia.

Umowa o świadczenie usług jest umową starannego działania, a więc charakteryzuje się ona takimi cechami jak: zobowiązaniem do starannego działania – brakiem uzgodnienia obowiązku osiągnięcia szczegółowo określonego, przyszłego rezultatu, oparcie umowy co do zasady na szczególnym zaufaniu do podmiotu wykonującego usługę oraz reguła osobistego spełnienia świadczenia przez ten podmiot.

Zwrócić należy bowiem uwagę, że podstawowym przedmiotem zawartej pomiędzy stronami umowy miało być rozładowywanie oraz załadowanie towaru dostarczonego przez powódkę. Pozostałe związane z tym czynności takie jak przechowywanie opakowań do towaru w siedzibie pozwanej, były jedynie usługami pobocznymi choć ściśle związanymi z głównym przedmiotem umowy. Powódka dostarczała pozwanej opakowania typu B. – B. celem umieszczania różnego typu towarów celem dalszego transportu. Przechowywanie więc na terenie terminalu zarówno towaru jak i opakowań było ściśle związane z przedmiotem umowy i umożliwiało świadczenie usług, do których pozwana się zobowiązywała.

W okolicznościach sprawy roszczenie powódki obejmowało w istocie kilka roszczeń: w związku z niedoborem opakowań typu B. – B. 750 kg (kwota 11.662,20 zł), w związku z niedoborem opakowań typu B. – B. 500 kg (kwota 337,50 zł), w związku z niedoborem opakowań typu B. – B. 1000 kg (kwota 438,60 zł) oraz w związku z kosztem poniesionym na czyszczenie opakowań B. – B. 750 kg (kwota 984,49 zł).

Odnosząc się do roszczenia w zakresie odszkodowania w związku z niedoborem opakowań typu B. – B. 750 kg, to powództwo w tym zakresie okazało się nieuzasadnione. Powódka bazując na znajdujących się w jej posiadaniu dokumentach ustaliła, że pozwana jest w posiadaniu 5.763 sztuk tego rodzaju opakowań. W związku z powyższym poinformowała pozwaną, że w dniu 10 września 2013 roku towar ten zostanie odebrany z jej magazynu, a następnie przekazany prowadzącemu Zakład Produkcyjno – Handlowy (...) celem wymiany wkładek w przedmiotowych opakowaniach. Palety z opakowaniami nie były przeliczone, żądania w tym zakresie nie wystosował również odbierający towar M. M..

Strona powodowa na poparcie swoich twierdzeń przedstawiła wyliczenie, wskazując, że jeśli waga ładunku zgodnie z specyfikacją wysyłkową wynosiła 7.960 zł, natomiast jedno opakowanie typu B. – B. waży około 1,6 kg, to niedobór musiał występować.

Zwrócić należy jednak uwagę, że w świetle zeznań świadków oraz przedłożonej przez stronę pozwaną specyfikacji opakowania o tej samej ładowności (750 kg) mogą różnić się od siebie wymiarami (długością, wysokością, a nawet wagą). Skoro przewoźnik odstąpił od możliwości przeliczenia przewożonego towaru brak jest podstaw do ustalenia czy pozwana wydała mu mniejszą liczbę opakowań niż ustalone 5.763 sztuk. Podkreślenia także wymaga, iż powódka po otrzymaniu informacji o możliwie istniejącym niedoborze informacji tej w żaden sposób nie zweryfikowała.

Wbrew twierdzeniom powódki po opakowania typu B. – B. 750 kg nie przyjechał przedstawiciel firmy (...), o czym świadczą zeznania właściciela firmy (...). Powyższe oznacza, że do transportu opakowań wynajęta została zewnętrzna firma transportowa. W konsekwencji Sąd ocenił zachowanie kierowcy w kontekście należytej staranności w trakcie odbioru towaru. Zgodnie z art. 781 § 1 k.c. jeżeli stan zewnętrzny przesyłki lub jej opakowanie nie są odpowiednie dla danego rodzaju przewozu, przewoźnik może żądać, aby wysyłający złożył pisemne oświadczenie co do stanu przesyłki, a w wypadku rażących braków odmówić przewozu. § 2 stanowi zaś, jeżeli przewoźnik przyjmie przesyłkę bez zastrzeżeń, domniemywa się, że znajdowała się w należywym stanie. Treść dokumentu WZ (k. 38) potwierdza odbiór przez przewoźnika 5.763 worków typu B. – B. 750 kg. Podzielić należy w tym miejscu argumentację strony pozwanej, która podnosiła, że nie zrozumiałe było postępowanie przewoźnika, który nie dostrzegłby ubytku towaru rzędu 1/5 całości. Podkreślić należy przy tym, że zaniechanie przeliczenia opakowań było wynikiem zawinionego zachowania kierowcy.

Sąd co prawda w niniejszej sprawie nie posiadał w aktach sprawy listu przewozowego, niemniej przyjmując, że takowy został wystawiony, to można się również odwołać do art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe, który przewiduje uprawnienie przewoźnika do sprawdzenia, czy przesyłka odpowiada oświadczeniom nadawcy zawartym w liście przewozowym oraz czy zachowane zostały przepisy dotyczące rzeczy dopuszczonych do przewozu na warunkach szczególnych. W myśl ust. 2 sprawdzenia dokonuje się w obecności nadawcy, a jeżeli wezwanie go nie jest możliwe albo gdy nie zgłosi się w wyznaczonym terminie, przewoźnik dokonuje sprawdzenia w obecności osób zaproszonych przez siebie do tej czynności. Ust. 3 stanowi, że wynik sprawdzenia zamieszcza się w liście przewozowym albo dołączonym do niego protokole.

Strona powodowa nie zaferowała żadnego dowodu z dokumentu potwierdzającego, że ostatecznie do firmy (...) w miejscowości K. dotarła mniejsza ilość opakowań. W tym zakresie powódka ograniczyła się do przyjęcia za J. K., że taka sytuacja miała miejsce. Brak jest chociażby dowodu z dokumentu w postaci protokołu odbioru, który potwierdzałby powyższy stan niedoboru, a który to dokument zostałby podpisany przez kierowcę oraz przedstawiciela firmy (...).

Biorąc pod uwagę powyższe, zwrócić należy uwagę, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż szkoda w tym zakresie w ogóle powstała. Rozbieżność w wadze mogła wynikać z różnych wymiarów opakowań, strona nie wykazała jakiego typu worki typu B. – B. 750 kg były dostarczone do magazynu pozwanej, a co za tym idzie nie sposób ustalić jaka była ich jednostkowa wartość. Natomiast rozbieżność w ilości sztuk nie została w żaden sposób potwierdzona.

Zasadne okazało się natomiast powództwo w zakresie odszkodowania w związku z niedoborem opakowań typu B. – B. 500 kg oraz 1.000 kg. Podkreślenia wymaga, że powódka przeprowadziła inwentaryzację w siedzibie pozwanej, celem ustalenia czy jest ona w posiadaniu tego rodzaju opakowań. Rezultatem tej czynności było sporządzenie protokołu stwierdzającego ich brak. Protokół ten podpisany został przez pracownika pozwanej P. B. oraz opatrzony został pieczęcią pozwanej. Zauważyć należy, że również na etapie korespondencji stron przed wniesieniem pozwu pozwana zaprzeczała, aby była w posiadaniu tych opakowań, wskazując, że zostały one przekazane powódce wraz z towarem lub puste. Dopiero po wytoczeniu powództwa, pozwana poinformowała powódkę, że jest w ich posiadaniu i wezwała do ich niezwłocznego odebrania. Nie budzi więc wątpliwości, że pozwana przetrzymywała opakowania stanowiące własność powódki, jednak nie informując jej o ich posiadaniu, a wręcz zaprzeczając temu faktowi. Szkoda powstała w majątku powódki polega więc na utracie należących do niej opakowań, a jej wystąpienie jest skutkiem wyżej opisanych działań pozwanej.

W tym miejscu zwrócić należy jeszcze uwagę na dyspozycję art. 363 § 1 zd. 1 k.c., który stanowi, że naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź poprzez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

W okolicznościach sprawy zasadnym było więc domaganie się przez powódkę, zamiast zwrotu należących do niej opakowań, zapłaty sumy pieniężnej odpowiadającej ich wartości, a więc kwoty 337,50 zł w odniesieniu do opakowań B. – B. o ładowności 500 kg oraz kwoty 438,60 zł w odniesieniu do opakowań B. – B. o ładowności 1000 kg. Wartość tych opakowań nie była kwestionowana przez pozwaną.

Odnosząc się natomiast do ostatniego z żądań powódki zwrócić należy uwagę, że każda ze stron postępowania przyczyniła się do powstania szkody polegającej na zabrudzeniu opakowań typu B. – B. o ładowności 750 kg. Zgodnie z art. 362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Z kolei zgodnie z art. 355 § 2 k.c. należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wątpliwości Sądu nie budziło, że zabrudzenia tego typu powstały. Wskazuje na to dokument WZ na którym znalazła się adnotacja potwierdzający taki stan opakowań, jak również zeznania świadka J. K., który wykonywał ich czyszczenia, a także wystawiona z tego właśnie tytułu faktura VAT.

Z zeznań świadka J. K. prowadzącego działalność związaną w branży opakowań wynika, że powstałe na opakowaniach 750 kg zabrudzenia uniemożliwiały ich wykorzystanie i wymagały oczyszczenia. Ponadto, zabrudzenia te nie miały charakteru normalnych, zwykłych zanieczyszczeń co świadczy o braku działań zapobiegawczych pozwanej.

Z drugiej jednak strony podkreślenia wymaga, że powódka wskazane opakowania dostarczyła najpewniej w kwietniu 2013 roku, współpraca ustała w maju 2013 r., natomiast do września 2013 roku nie przejawiała ona zainteresowania ani ich odbiorem, ani sposobem przechowywania.

W tym kontekście Sąd dokonał oceny prawnej zachowania obu stron stosunku prawnego. Sąd wziął pod uwagę postępowanie powódki w aspekcie przyczynienia się - jako podmiotu, na której ciążył ustawowy obowiązek współdziałania w celu prawidłowego wykonania zobowiązania (zakończenia współpracy – rozliczenia się), do powstania szkody. Okoliczność ta była na tyle istotna, aby uznać jej zaniechanie w odbiorze opakowania po zakończeniu współpracy za współprzyczynę powstałej szkody. Pozwana zdawała sobie bowiem sprawę, że opakowania były przechowane na wolnym powietrzu. Sąd kierując się doświadczeniem życiowym doszedł do wniosku, że przyczyną zabrudzeń było zarówno niewłaściwe ich zabezpieczenie, ale również długotrwałe oddziaływanie warunków atmosferycznych na opakowania, a także specyfika przechowywania opakowań na terminalu, w którym była wykonywana bieżąca działalność.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że powódka oraz pozwana w równej mierze ponoszą odpowiedzialność za powstałą szkodę, co w kontekście przywołanego wcześniej przepisu, powodowało zmniejszenie obowiązku jej naprawienia i zasądzenie na rzecz powódki połowy żądanej w tym zakresie kwoty, a więc 492,25 zł.

W konsekwencji powództwo okazało się uzasadnione co do kwoty 1.268,35 zł (438,60 zł, 337,50 zł oraz 492,25 zł). W pozostałym zakresie jako bezzasadne powództwo należało oddalić, o czym orzeczono w pkt 2 sentencji wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał na uwadze, że do zapłaty kwoty 12 438,30 zł stanowiącej obciążenie z tytułu niedoborów inwentaryzacyjnych powódka wezwała wystawiając notę obciążeniową z terminem zapłaty do dnia 24 stycznia 2014 roku, natomiast do zapłaty kwoty 984,49 zł stanowiącej obciążenie z tytułu usługi czyszczenia wezwała notą obciążeniową z dnia 4 lutego 2014 roku z terminem zapłaty do dnia 18 lutego 2014 roku.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one żadnych wątpliwości. Za wiarygodne Sąd uznał zeznania świadków, albowiem były one spójne i logiczne, a ponadto korespondowały ze sobą oraz z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd uznał, że występujące pomiędzy nimi rozbieżności spowodowane były wykonywaniem przez świadków różnych funkcji, co prowadziło do różnego stopnia wiedzy o określonych okolicznościach istotnych dla sprawy.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione albo stosunkowo rozdzielone. W związku z oddaleniem powództwa nad kwotę 1.268,35 zł Sąd ustalił, że powódka wygrała postępowanie w 9,44%, natomiast pozwana w 90,56%. Na koszty poniesione przez powódkę w łącznej wysokości 3.089 zł złożyły się: kwota 672 zł opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 2.400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (ustalone na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Dz.U.2013.461 j.t). Na koszty poniesione przez pozwaną złożyło się natomiast wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400 zł (ustalone na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, Dz.U.2013.490). Biorąc pod uwagę powyższe powódka była obowiązana zwrócić koszty w kwocie 2.173,44 zł (jako kwotę stanowiącą 90,56% z kwoty 2.400 zł), natomiast pozwana w 291,60 zł (jako kwotę stanowiącą 9,44% z 3.089 zł). W konsekwencji wzajemnego zniesienia się kosztów w części, powódka obowiązana jest zwrócić na rzecz pozwanej kwotę 1.881,84 zł.